

יאסר עראפאת (שמאל), מנהיג „אל-פתח“

נחמנה בעזרת עבד-אל-נאצר לראש

„משנת פלסטין בגולה“ — בעל מאמר

זה טוען כי זוהי הקדמה למו"מ להסדר

מו"מ עם אל-פתח?

על מאמר זה

לפני כמה שבועות הכריז אלוף (מיל.) חיים הרצוג, באסיפה פומבית בחיפה, כי הוא יכול לתאר לעצמו שישראל תנהל בעתיד משאומתן עם „אל-פתח“, להשגת הסדר של שלום בארץ-ישראל.

בראיונו המפורסם ב„ניוזוויק“, אמר לוי אשכול: „אילו רצו אנשי „אל-פתח“ לדבר עימנו במישרין, לא היינו אומרים לא.“

העיתון „פיגארו“, שהוא עיתון רציני ומוסמך, הודיע שמשם דיין שלח לא מכבר שליח מיוחד אל יאסר עראפאת, כדי להודיע לו שהוא מוכן להידבר רות עם החבלנים.

על רקע זה, יש חשיבות רבה ביותר למאמר המתפרסם בעמודים אלה, והשוףך אור על המחפכה ה"שקטה שחלה החודש, עם עלייתו של מנהיג „אל-פתח“, יאסר עראפאת, לדרגת ראש „האירגון השיחי רור פלסטין“, אשר פלסטינים רבים רואים בו את „המדינה בדרך“ שלהם.

בעל המאמר — שאין לזהותו בשלב זה — הוא אחד האישים הבולטים ביותר בגדה המערבית, אדם שי מעטים יכולים להשתוות לו בהכנת התהליכים הדינמיים-ערכיים. הדברים נמסרו לי אישית, והריני מעבירם לידיעת הקורא הישראלי.

אורי אבנרי

לפני שבועיים אירע מאורע שלא זכה לתשומת-לב מספקת בישראל, ושהוא תמרוך בדרך מאבקם של הפדאיון. מנהיג „אל-פתח“, יאסר עראפאת, המכונה אבו-עמר, נבחר כנשיא „האירגון לשיחרור פלסטין“. במקומו של העסקן המתון יחיא המורה. הרכב החד-הפעול של האירגון — שמונה צעירים של אירגוני-הפדאיון, שלושה עסקנים אזרחיים — מבטיח שלטון לאל-פתח. וזהו מעין ממשלת-מלחמה.

מאת

אישיות פלסטין

כתור יו"ר האירגון, עראפאת הוא עתה שווה-מעמד למלכים ולי נשיאים של מדינות-ערב כמוסדות העולם הערבי, כגון הליגה הערבית, בית ועידות-הפיסנה, וכו'.

המינוי בא באישורו המוקדם של גמאל עבד-אל-נאצר, שהוא הפטרון של אירגון השיחרור הפלסטני.

נאצר נוחם ב„אל-פתח“

כות נכתב לאחרונה בעולם על עראפאת. אולם הכותבים, שאינם מצויים בעניינים הפנים-ערביים, החטיאו לרוב את המטרה.

עראפאת אינו איש השמאל הקיצוני. מוצאו מן הקצה השני של הכמה — המחנה הלאומני-דתי.

בראשית דרכו, היה זמן-מה חבר האחים המוסלמיים, האירגון האנטי-נאצרי של הימין הקיצוני והדתי, אשר מנהיגיו נתלו במצריים. הוא היה הרבה יותר קרוב לסעודיה. המיש-

לא מכבר נשאל עראפאת על-ידי כתב מצרי מדוע הוא לוקח כסף מן המישטר ה"ריאקציוני בסעודיה. הוא ענה: „האם עלי לסרב לקבל כסף מסעודיה, רק מפני שהיא ימנית? אני קונה בכסף זה נשק מסין. איך היית מגדיר פעולה זו — ימנית או שמאלית?“

עראפאת

זאת היא תמונה בלתי רגילה של מנהיג אל-פתח, המכונה אבו-עמר. הוא נראה בה בלי משקפיו הכהים, אותם הוא נוהג להרכיב דרך-קבע, כמינהגם של ראשי-מחתרת הרוצים להסתיר את פניהם. לחיו הימנית נשענת על קנה רובה.

טר השמאלני של אביבית בדמשק תמך בו, לא בגלל דיעותיו, אלא כדי להפכו למכשיר של סוריה במאבקים בחוף העולם הערבי, נגד עבד-אל-נאצר ונגד חוסין. ואכן, בעזרת אל-פתח הצליחו הסורים לכפות את מלחמת ששת-הימים על ישראל והעולם הערבי.

עד אותה מלחמה, עשה עבד-אל-נאצר את הכל כדי לבלום את „אל-פתח“ כפרט, ואת אירגוני הפדאיון ככלל.

באותם הימים היה ידוע כי קיימת איבה רבה בין מצריים לבין אל-פתח. כדי לבלום את אל-פתח, תמכה מצריים ב„צבא שיחרור פלסטין“, הורוע הצבאית של „האירגון לשיחרור פלסטין“, אשר בראשו עמד אז אחמד שוקיירי. מצריים תמכה, מאותה סיבה, גם באירגון הפדאיון המתחרה באל-פתח: קאומיון אל-ערב („הלאומנים הערביים“), שהם חלק מן „החזית העממית לשיחרור פלסטין“.

כך, מבין שלושת אירגוני הפדאיון העיקריים, מצריים תמכה ב"שניים נגד השלישי. השלישי היה „אל-פתח“.

ברית נאצר-„פתח“

שינוי המהפכני ביחסים בין מצריים ואל-פתח התחיל אחרי מלחמת ששת-הימים. עד המלחמה היו אירגוני-הפדאיון גופים קטנים ושוליים בעולם הערבי. הם לא יכלו להילחם באופן עצמאי, מחוסר אמצעים וכוח-אדם. למעשה לא היו אלא זרועות של אגפי-המודיעין של הצבאות הערביים הסדירים. צבא השיחרור שירת את המודיעין המצרי, אל-פתח שירת את הצבא הסורי, וכו'.

אולם למחרת המלחמה חל מיסנח היסטורי. הצבאות הערביים, שנשי-